Лицар Зоряного Часу

Автор:
Василь Ніколаєнко

Лицар Зоряного Часу

Василь Юдов

Лілія Ніколаенко

Головний герой на ім’я Квітка – непростий хлопчик. Він любив малювати і мріяти, але навіть подумати не міг, що одного разу доля подаруе йому захоплюючу подорож у королівство Часу. Там, у казковій країні йому поталанить пройти по галереі неймовірних чудес та зустріти справжніх друзів. В шаленому калейдоскопі пригод на Квітку чекають нелегкі випробування. Зійти з дороги добра його спокушатиме підступна Відьма Бажань. Нашому героеві потрібно буде чимало зусиль, щоб довести королю Часу, що він достойний стати справжнім Зоряним Лицарем. Якщо ви хочете прокататися разом із Квіткою на його чарівному коні, що проникае крізь рамки часу і простору, тоді вам сюди!

Лілія Ніколаенко, Василь Юдов

Лицар Зоряного Часу

1 частина

Хлопчик Квітка

Чи було те, чи не було, знае час, бо тільки час і лікар, і учитель, і художник. Нам залишається тільки повірити, що у маленькому гірському селі жив дивакуватий хлопчик на ім’я Квітка. Ніхто його не розумів. Батьки постійно лаялися, а інші дітлахи сміялись та кепкували з нього: «бур’янець-пустунець». Малий був зовсім самотнім. Одного разу він образився на всіх і побіг далеко від дому, у гори. І там, випадково, серед лісових чагарників знайшов маленьку печеру. Заліз туди і…

Віти терену затулили вхід до печери так щільно, що в очах хлопчика з’явились кольорові круги, а потім ніби хтось увімкнув світло: перед ним відкрилася довжелезна галерея королівського палацу, на стінах якої висіли дивовижні картини. Але то були не портрети аристократів чи просто малюнки. На кожному із полотен було зображено якусь рису людського характеру, а під картиною – вирізьблено її назву золотими літерами. Он прекрасна діва задивляється на себе у дзеркало, ледь піднявши у захваті брови – це самозакоханість. Он воін-богатир гордо підносить важкий меч – це мужність і сила. На наступній картині лихвар жадібно рахує свої золоті монети, на іншій – боягуз ховається на дереві. Далі заможна дама роздає милостиню бідним, а старенька мати пригортає до себе дітей та онуків. Що це за картини?

Неймовірна цікавість потягла Квітку роздивлятися далі: як же це все могло розмітитися у манюній печері? Але хіба ж він знав, що потрапив у казку, або у таке місце, де виміри часу і простору мали свої особливі значення, які абсолютно не вміщувалися у земні поняття і рамки… Точно як всі ті картини, що випирали головами, руками, ногами за межі золотих рам, але при цьому зміст зображення не псувався.

Пройшовши картинну галерею, хлопчик прочинив двері у простору залу, стіни якої теж були майстерно розмальовані фресками. Квітка зрозумів, що на стінах зображена ціла країна. Малюнки розповідали про життя короля і про події у королівстві. Наче продовження чудесної фрески у центрі зали хлопчик побачив самого короля… Та то була не фреска, не малюнок, а жива дійсність. Король сидів на високому престолі – добрий і мудрий. Так, він був саме таким – хлопчик відчував це маленькою наівною душею. Але, розгубившись від побаченої дивини та величі, він стояв і ніяково кліпав на нього оченятами.

В руці короля поблискував сотнями голубих жаринок водяний годинник. Вода у ньому перетікала зверху-вниз, бурлила білими бульками, світилась довкола кусючими промінцями. З плечей короля падала до підніжжя престолу королівська мантія, обшита золотими числами і знаками. На голові король мав

корону, яку увінчували дванадцять великих діадем.

Король уважно і щиро роздивлявся хлопчика, а потім сам порушив мовчазну тишу:

– Так, я король Часу. Я можу наказати і час зупиняється. Я можу наказати і час побіжить так швидко, що його потім не наздогнати. Це я відкрив тобі ту маленьку печеру, в яку ти потрапив і прийшов сюди. В іншому разі, ти все свое життя шукав би вхід до неі, як багато інших людей, спалив би всі своі мріі, а так ніколи і не знайшов би мене…

Хлопчик не йняв віри: хтось великий та добрий говорить з ним привітно і дружньо. Маленьке серце схвильовано стукало в грудях і хлопчик не знав, як при цьому поводитись: чи тікати назад, чи посміхнутися у відповідь? Цікавість юноі душі запалила в очах іскорки і він мовив:

– Так трапилось. Я втік із дому.

Король посміхнувся:

– Нічого ТАК не трапляється у тілі часу. Вчинки людей залежать від іх характерів. Ти сміливий хлопчик, але не тому, що втік, а тому, що захотів щось змінити у ланцюгах набридлих подій. Тобою керував розпач, образа, зневага рідних і друзів. Не кожному в такій ситуаціі вдається потрапити до короля Часу і його краіни…

– Допоможіть мені, добрий королю, – промовив хлопчик. – Мені здається, що я бачу те, чого інші не бачать, і чую те, чого інші не чують… Я прокидаюсь щоранку і чую не пташиний спів, а дивну музику, ніби кожна пташка – то співець і музикант. Коли я дивлюсь у вікно, то бачу там не просто дерева і квіти, а цілі казкові історіі… Але мені ніхто не вірить. А ще, кажуть, що я бур’янець і говорю слова, яких сам не розумію.

– Так часто бувае, і не з тобою одним, – відповів король. – Люди дивні істоти щодо розуміння одне одного. У скрині королеви Долі е сім талантів. Комусь вона дае усі одразу, а комусь – ні одного. Тобі ж пощастило найбільше, ти отримав те, чого немае в інших, от і не розуміють тебе.

Малий, здається, повністю позбувся переляку, і дрібненькими, але впевненими кроками, став наближатися до королівського трону.

– Так-так, – мовив король. – Підходь, не бійся. Я маю намір подарувати тобі чарівний компас. Він завжди буде вказувати тобі вірну дорогу. Він і твое серце – одне ціле. Якщо будеш слідувати компасу – дійдеш до своеі мріі, а я думаю, що вона в тебе е!

– Дякую, Ваша Величносте! – зрадів Квітка. – Тепер у мене все буде добре і я віднайду свою дорогу!

– Це ще не все, – сказав король. – Ти потрапив у мою країну Часу, але вийти так само не зможеш. Коли ти йшов сюди довгим коридором із картинами, то міг лише споглядати іх. Тепер же картини і реальні люди будуть жити разом, як вічність і миттевість в одному вимірі. На твоій дорозі весь час буде плутатись Відьма Бажань. В країні Часу це одна із наймогутніших чарівниць, вона заважае бачити правдиве і наводить різні спокуси. Тому візьми з собою в дорогу ось це.

Король подав хлопчику невеличку книжку, на цупкій обкладинці якоі стояв знак півмісяця схожий на тиснену сріблом літеру «С», а нижче невідомою мовою напис, який розумівся без перекладу: «твоя доля в твоіх руках».

– Якщо твое серце стомиться і компас потрапить у чарівні поля бажань лукавоі Відьми, час стане не важливим за змістом, у книзі знайдеш пораду, а може і підказку, це вже твій талант побачить там те, що ховаеться між сторінками.

Із годинника короля почали вистрибувати сонячні зайчики. За мить іх стало так багато, що вся зала засяяла яскравим чистим світлом. У світлі, як у воді, стали розчинятись малюнки на стінах, предмети, королівський престол і сам король. Тихим дзвоном розчинилися вікна, і у сяючу залу увірвались різнокольорові метелики. Вихор метеликів закружляв довкола різнокольоровими цяточками. Метелики застигали, наче приклеені до невидимоі шибки. З них утворювалися чудернацькі візерунки, мозаічні орнаменти і за кілька хвилин хлопчик один опинився в овальній кімнаті, що була чарівно розмальована кольоровою смальтою та бурштином.

Кімната мала трое дверей.

Різьблення на дверях було настільки майстерним, що зображення жили і дихали невловимим рухом вічності. З одних дверей на хлопчика дивився грізним диким поглядом лев. Лев задоволено сміявся, оскалюючи небезпечні зуби, його грива важливо колихалась. Своєю лапою лев притискав до землі блискучий гострий меч.

Із других дверей на хлопчика крадькома поглядала юна красуня серед квітів. Красуня була у повітряних сукнях, на які іскристими хвилястими патьочками лягали пасма русявого волосся. Дівчина ніжно гладила рукою лякливого кролика, який вибирав стеблинки травички, постійно жував і час від часу здригався, озираючись довкола.

На третіх дверях літали птахи і зорі. З глибини зоряно-пташиного хаосу хлопчика пронизував спокійний погляд велетенського слона, який перекидав навколо себе зорі, неначе жонглер у цирку. Птахи йому в цьому допомагали.

І головне, коли хлопчик ставав обличчям до одних дверей, двое інших ззаду, неначе руками, манили і притягували до себе. В які двері наважитись іти?

На мить страх і тривога знову заволоділи його маленьким серцем. Куди ж подівся добрий і мудрий король, адже він так і не встиг йому подякувати як слід? Але враз хлопчик згадав про свою мрію і про те, що король Часу вибрав саме його! Треба не розчарувати свого наставника!

«Які ж двері обрати? – подумав Квітка. – Перші – то, мабуть, влада і сила, другі – кохання і земні радощі, а треті – то і е вихід у ту зоряну країну, де королева-Доля ховае скриню із сімома талантами!»

Тоді він зробив перший крок і відчув, як повітря ніби розтягуе його з усіх боків. Він знав, що йому треба саме в ті двері, але десь глибоко в душі все ж сумнівався. Хлопчик глянув на чарівний компас. Так, він показував саме цей напрямок, бо туди його тягнуло серце!

«Треба іти швидше!» – подумалось йому. «Постривай! Поговори зі мною, прекрасний юначе!» – звучав за спиною ніжний голос юної красуні. «Який же я юнак? – подумав Квітка. – Це все підступна Відьма Бажань дражнить мою уяву!» Слова прекрасної діви ставали невагомим рожевим мереживом, що розходилося по кімнаті, перетворюючись на аромати лілей і конвалій. На мить голос дівчини

затихав, і крізь нього прорізувалося грізне самовпевнене рикання золотого лева. «Не піддавайся дурним мріям і слабостям! Найбільший скарб – це влада!» – ніби прочитувалося у тих неприемних звуках.

Конец ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.me/n-kola-nko_vasil/licar-zoryanogo-chasu

надано
Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: Купити